

Habeşçeyi öğrenmişlerdir. Bizans'la ilişkilerde Rumca bilen sahabeler tercümanlık yapmıştır. Mısır'la ilgili olan yazışmalarda da Kıptice bilenler ön plandadır.

Yalnızca güvenlik ve diplomatik ilişkiler esas alınmamış, gündelik hayatta duyabildiğimiz güzellikler de dildir. Nitekim Hz. Peygamber'in hayatında farklı bir dil kullanımına dair içimizi ısıtan bir rivayet vardır: Habeşli minik bir kızın sarı elbisesini gördüğünde ona Habeşçe güzel anlamına gelen "Seneh, seneh!" diye hitap etmiştir. Küçük bir çocuğun kendi dilinde ona iltifatta bulunmuştur.

Rum Suresi 22. Ayette: "Göklerin ve yerin yaratılması, dillerinizin ve renklerinizin farklı olması da O'nun (varlığının ve kudretinin) delillerindendir. Şüphesiz bunda bilenler için elbette ibretler vardır." buyurularak dillerin Allah tarafından yaratılan birer zenginlik taşıdığını, bir yabancılaştırma aracı olarak değil öğrenilmesi gereken ayetler olduğunu gösterir.

Bir diğer söz etmemiz gereken konu dilde lehçe farklılıkları olabilir. Kur'an-ı Kerim yedi farklı lehçe üzerine okunur. Buna izin verilmiştir, çünkü dil yaşayan ve esnek bir yapıdadır. Kabilelerin farklı telaffuzları anlam değiştirmedeği sürece bir kolaylık ve rahmet olarak görülmüştür.

Özellikle Peygamberimizin yabancı dil vizyonunun bulunduğunu ve coğrafyanın sınırlarını aşan bir medeniyet rehberi olduğunu söyleyebiliriz. İnsanları durağan bir kabile diline hapsedmemektedir. Dil öğrenmeyi hem bir eğitim aracı olarak hem bir diplomatik unsur olarak hem de güvenlik sağlayıcı olarak gören bir bakış açısına sahiptir. Bu da Müslümanları güçlü bir iletişim ağına dahil etmektedir.